

De zon gluurde over de horizon als de kop van een reusachtige radioactieve zeekoe. Ik zat in elkaar gedoken in een boomkruin. Voor mij een heel onwaarschijnlijke plek. Ik was vergeten hoe raar die dingen ruiken.

‘Allemaal oké?’ fluisterde ik over de lijn. In plaats van telefoons gebruikten we oude radio’s met koptelefoon. De audio knetterde en kraakte terwijl ik sprak. Primitieve technologie, maar voor deze klus onmisbaar.

‘Wacht even,’ zei Megan. ‘Cody, ben jij in positie?’

‘Reken maar,’ knetterde het antwoord, maar zelfs daardoorheen was zijn lijzige zuidelijke accent nog te horen. ‘Als iemand jou probeert te besluipen, meissie, steek ik mijn geweer in zijn neusgat en dan schiet ik hem een kogel door zijn kop.’

‘Jakkas,’ zei Mizzy over de lijn.

‘Nog vijf en dan komen we in actie,’ zei ik vanuit mijn plek hoog in de boom. Cody had het ding dat ik gebruikte een ‘boomstaander’ genoemd, maar in werkelijkheid was het niet veel meer dan een kampeerstoeltje dat we tien meter hoog in de kruin van een iep hadden bevestigd. Vroeger hadden jagers zulke dingen gebruikt om niet opgemerkt te worden door het wild.

Ik legde aan en keek door het telescoopvizier van mijn Gottschalk – een gestroomlijnd militair aanvalsgeweer – tussen de bomen door. Onder normale omstandigheden zou ik in een situatie als deze mijn geweer op een Epic richten, een van die mensen met superkrachten die overal ter wereld een waar schrikbewind uitoefenden. Ik was een Wreker, net als de rest

van mijn team. Wij ruimden gevaarlijke Epics uit de weg. Daar hadden we ons leven aan gewijd.

Jammer genoeg was het bestaan van de Wrekers twee maanden geleden wreed verstoord. Onze leider, Prof, was zelf ook een Epic en hij was verstrikt geraakt in een ingewikkeld complot waarmee een rivale een opvolger probeerde te vinden. Verteerd door het duister had hij Regalia's rijk in Babilar verlaten, maar eerst had hij nog even de harde schijven met al haar aantekeningen en geheimen erop meegenomen. We wilden hem een halt toeroepen. En daarom zat ik nu hier.

Voor een groot kasteel.

Ik méén het. Een kasteel. Ik had gedacht dat kastelen alleen maar bestonden in oude films en andere landen, maar hier stond er eentje, verscholen in de bossen van West Virginia. En ondanks de moderne metalen toegangsdeuren en het hightech alarmsysteem zag dit kasteel eruit alsof het er lang voordat Calamity aan de hemel was verschenen al had gestaan – de stenen zaten onder het mos en langs een van de verweerde wanden slingerden klimplanten zich omhoog.

Vóór Calamity had je een hoop rare mensen gehad; ze waren vaak ook heel gaaf geweest, hoor – bewijs: kasteel – maar wel raar.

Ik trok mijn oog weg van het telescoopvizier en keek opzij naar Abraham, die zich schuilhield in een boom niet ver hiervandaan. Ik kon hem alleen maar zien omdat ik precies wist waar ik moest kijken. Zijn donkere outfit paste goed bij het spel van licht en schaduw van deze ochtend. Volgens onze tipgever was dat de beste tijd van de dag om de aanval in te zetten op kasteel Shewbrent, ook wel bekend als de Knighthawk Foundry – de belangrijkste bron van Epische technologie ter wereld. Met behulp van de wapens die hiervandaan kwamen hadden we het tegen Staalhart opgenomen, en daarna tegen Regalia.

Nu gingen we de Knighthawk Foundry beroven.

‘Heeft iedereen zijn telefoon uitgeschakeld?’ vroeg ik over de lijn. ‘En de batterijen eruit gehaald?’

‘Dat heb je al drie keer gevraagd, David,’ zei Megan.

‘Controleer het toch maar even.’

Allemaal bevestigden ze dat ze de batterijen eruit gehaald hadden en ik ademde diep in. Voor zover we wisten, waren wij de laatste Wrekerscel. Het was nu al twee maanden geleden dat we voor het laatst van Tia hadden gehoord, vermoedelijk was ze dood. Daarom had ik nu de leiding – al had ik die baan alleen maar gekregen omdat niemand anders er zin in had. Abraham en Cody hadden hard moeten lachen toen ik vroeg of zij de leiding wilden, en Mizzy was helemaal verward en zelfs bijna gaan hyperventileren.

Nu gingen we mijn plan uitvoeren. Mijn krankzinnige, dol-drieste, ongelooflijke plan. Eerlijk gezegd was ik doodsbang.

Mijn horloge zoemde. Tijd om in actie te komen.

‘Megan,’ zei ik in mijn radio. ‘Jouw beurt.’

‘Ik begin.’

Ik legde aan en tuurde tussen de bomen door naar de plek waar Megan de aanval zou inzetten. Ik voelde me blind. Ik had de beelden uit Megans camera op het scherm van mijn telefoon kunnen zetten, zodat ik kon zien wat ze deed – of anders had ik in elk geval een kaart van de omgeving tevoorschijn kunnen halen, waarop mijn teamleden als stipjes werden aangegeven. Maar onze telefoons waren gefabriceerd en verspreid door de Knighthawk Foundry – en Knighthawk onderhield ook het beveiligde netwerk waarvan die afhankelijk waren. Knighthawk-telefoons gebruiken om een aanval te coördineren op de fabriek waar die gemaakt werden, leek me ongeveer net zo slim als tandpasta gebruiken als sladressing.

‘Ik val aan,’ zei Megan en niet lang daarna klonken er een paar doffe knallen en leek de lucht even heen en weer te schudden. Ik tuurde door het telescoopvizier en zag rooksluizen opkringen, de hemel tegemoet. Van Megan zelf was geen spoor te

bekennen, want die bevond zich aan de andere kant van het kasteel. Het was haar taak om een frontale aanval in te zetten en die knallen waren afkomstig van de handgranaten die ze naar de hoofdingang had geworpen.

Een aanval op de Knighthawk Foundry was natuurlijk absolute zelfmoord. Dat wisten we allemaal, maar we waren de wanhoop nabij. We waren min of meer platzak, onze voorraden waren bijna uitgeput, en we werden opgejaagd door Jonathan Phaedrus in eigen persoon. Knighthawk wilde niets met ons te maken hebben en reageerde niet meer op onze verzoeken.

We hadden de keus gehad: óf we konden het zonder een goede uitrusting tegen Prof opnemen óf we konden kijken wat hier te stelen viel. Dit leek me de beste van twee slechte mogelijkheden.

‘Cody?’ vroeg ik.

‘Ze doet het prima, gast,’ zei hij over de krakende radioverbinding. ‘Het is net als op die video. Onmiddellijk na de ontploffingen zijn de drones opgestegen.’

‘Schiet er zoveel mogelijk neer,’ zei ik.

‘Roger.’

‘Mizzy?’ zei ik. ‘Jouw beurt.’

‘Groovy.’

Ik aarzelde. ‘Groovy? Is dat een codewoord?’

‘Weet je niet wat groovy... Sparks, David, soms ben je wel een beetje wereldvreemd.’ Tussen haar woorden door hoorde ik een nieuwe reeks ontploffingen, maar deze waren luider. Ik voelde mijn boom heen en weer schudden.

Ik had het telescoopvizier niet nodig om rook te zien oprijzen langs de flank van het kasteel. Kort na de explosies schoot een groepje drones zo groot als basketballen – maar dan rank van vorm en metaalkleurig, met een propeller erbovenop – door de ramen naar buiten en vloog naar de rook toe. Uit schemerige nissen kwamen grotere machines tevoorschijn; ze waren ongeveer net zo lang als een mens, maar stakeriger, en er zat een arm met een vuurwapen bovenop. Ze reden niet op wielen maar op rupsbanden.

Ik volgde de rupsbandvoertuigen met mijn telescoopvizier en zag ze het vuur openen op het bos waar Mizzy emmers met vuurpijlen had neergezet om infraroodbeelden op te wekken. Op afstand bediende machinegeweren versterkten de illusie dat zich daar een heel peloton soldaten schuilhield. We letten goed op dat alle schoten hoog gericht werden. We wilden niet dat Abraham in het kruisvuur verzeild raakte als het zijn beurt was om in actie te komen.

De verdediging verliep net zoals we hadden gezien op de videobeelden van onze tipgever. Het was niemand ooit gelukt om met geweld de Knighthawk Foundry binnen te dringen, maar een heleboel mensen hadden het geprobeerd. Een roekeloze groep paramilitairen uit Nashville had opnamen gemaakt en daar hadden we kopieën van kunnen bemachtigen. Voor zover we konden zien waren al die drones het grootste deel van de tijd actief in het kasteel zelf, waar ze in de gangen surveilleerden. Maar nu kwamen ze naar buiten om het tegen ons op te nemen.

Hopelijk bood dat ons een opening.

‘Goed, Abraham,’ zei ik in mijn radio, ‘jouw beurt. Ik geef dekingsvuur.’

‘Daar ga ik dan,’ zei Abraham zachtjes. De behoedzame man met de zwarte huid liet zich langs een dunne kabel zijn boom uit glijden en sloop geruisloos over de bosgrond. Zijn armen en nek waren dik en gespierd, maar toen hij de muur bereikte, die zo vroeg op de ochtend nog steeds in schaduw gehuld was, bewoog hij zich met verrassende lenigheid. Zijn strakke infiltratiepak maskeerde zijn infraroodbeeld, in elk geval zolang de warmteabsorberende apparaatjes aan zijn koppelriem het deden.

Het was zijn taak om de Knighthawk Foundry binnen te sluipen, daar alle wapens en apparatuur die hij maar vinden kon mee te grissen en binnen een kwartier weer naar buiten te komen. Volgens de eenvoudige plattegrond die we van onze tipgever hadden gekregen, bevonden de labs en de fabrieken zich op

de onderste verdieping van het kasteel en lagen die vol uiterst waardevolle spullen.

Nerveus tuurde ik door mijn telescoopvizier om te zien of Abraham door de drones was opgemerkt – al lette ik wel goed op dat ik het geweer op een punt boven hem gericht hield, zodat hij niet geraakt werd als het per ongeluk afging.

De drones hadden hem niet gezien. Hij gebruikte een lijn met een opwindmechanisme om tegen de muur op te klimmen, en toen nog zo'n lijn om het dak van het kasteel te bereiken. Daar dook hij weg naast een van de kantelen om zich voor te bereiden op de volgende fase.

'Er is een opening rechts van je, Abraham,' zei ik over de radio. 'Er kwam net een drone tevoorschijn uit een gat onder het raam in die toren daar.'

'Groovy,' zei Abraham, en met dat soepele Franse accent van hem, klonk het nog vreemder.

'Ga me nou niet vertellen dat "groovy" een bestaand woord is.' Ik bracht mijn geweer omhoog om hem te kunnen volgen terwijl hij naar de opening toe klom.

'Waarom zou "groovy" niet bestaan?' vroeg Mizzy.

'Het klinkt raar.'

'En wat we tegenwoordig allemaal zeggen – "Sparks"? "Slontze"? – is dat niet raar dan?'

'Nee, dat is volkomen normaal,' zei ik. Er kwam een drone langsvliegen, maar gelukkig maskeerde het pak dat ik aanhad mijn infraroodbeeld. Dat was maar goed ook, want het wetsuitachtige geval zat heel ongemakkelijk. En dan was mijn pak nog lang niet zo erg als dat van Abraham. Dat had ook een gezichtsmasker. Voor een drone zou ik een warmtesignaal afgeven dat niet veel groter was dan dat van een eekhoorn – een heel geheimzinnige, levensgevaarlijke eekhoorn.

Abraham had de nis bereikt die ik had aangewezen. Sparks, wat kon die man goed onopgemerkt tegen muren op klimmen! Ik had maar heel even de andere kant op gekeken, maar het kost-

te me de grootste moeite om hem terug te vinden. Ooit moest hij een soort commandotraining hebben gehad.

‘Helaas zit er een deur in,’ zei Abraham vanuit de nis. ‘Waarschijnlijk is die dichtgegaan nadat de drones naar buiten zijn gevlogen. Ik probeer hem open te krijgen.’

‘Prima,’ zei ik. ‘Megan, alles goed met jou?’

‘Ik leef nog,’ zei ze hijgend. ‘Voorlopig dan.’

‘Hoeveel drones zie je?’ vroeg ik. ‘Zijn de grote al naar buiten gereden? Kun je...’

‘Ik ben een beetje druk, Knietjes,’ snauwde ze.

Ik leunde achterover en luisterde bezorgd naar de schoten en ontploffingen. Ik wilde rondlopen in de rommelige drukte. Ik wilde schieten en vechten, maar dat was nu nergens goed voor. Ik was niet zo stil en geruisloos als Abraham of zo... eh, onsterfelijk als Megan. Het was zeker in ons voordeel om een Epic als zij in ons team te hebben. Mijn taak als leider was om me op de achtergrond te houden en knopen door te hakken.

Dat was zwaar ruk.

Zou Prof zich zo gevoeld hebben tijdens de missies waarover hij de supervisie had gehad? Over het algemeen was hij blijven zitten waar hij zat en had hij de operatie geleid vanachter de schermen. Ik had me niet gerealiseerd hoe zwaar dat was. Nou, als ik één ding geleerd had in Babilar, dan was het wel dat ik niet te hard van stapel moest lopen. Ik moest zeg maar... een half heethoofd zijn en geen heel. Een heetkin misschien?

En dus bleef ik toekijken terwijl Abraham het werk deed. Als hij niet snel binnen wist te komen, moest ik de missie afblazen. Hoe langer het duurde, hoe groter het risico dat de geheimzinnige mensen die de Foundry leidden erachter kwamen dat dat ‘leger’ van ons niet meer dan vijf mensen telde.

‘Status, Abraham?’ zei ik.

‘Volgens mij krijg ik dit ding wel open,’ zei hij. ‘Nog even.’

‘Ik denk niet...’ Mijn stem stierf weg. ‘Wacht eens, wat was dat nou?’

Niet ver hiervandaan klonk een zacht gerommel. Ik speurde de grond onder me af en tot mijn verrassing zag ik de met een dikke laag dode bladeren bedekte bosgrond omhoogkomen. Mos en dode bladeren schoven weg, zodat er een metalen deuropening zichtbaar werd, en toen kwam een nieuwe groep drones naar buiten schieten. Ze vlogen rakelings langs mijn boom.

‘Mizzy,’ siste ik in mijn koptelefoon. ‘Een stel andere drones probeert je te benaderen vanuit de flank.’

‘Wat een sof,’ zei Mizzy. Ze aarzelde even. ‘Dat woord ken je toch w...’

‘Ja, dat woord ken ik. Misschien moet je de volgende fase beginnen.’ Ik keek omlaag naar de opening, die nu met een rommelend geluid weer dichtschoof. ‘Pas op! Het ziet ernaar uit dat de Knighthawk Foundry tunnels heeft die uitkomen in het bos. Daarmee kunnen ze drones inzetten vanuit onverwachte posities.’

Het luik onder me bleef stilstaan, al was het nog maar half dicht. Ik boog me voorover om het beter te kunnen zien. Kennelijk was er wat aarde of een kiezelsteen in het raderwerk terechtgekomen. Tja, dat was natuurlijk een probleem als je tunneluitgangen midden in het bos verborg.

‘Abraham,’ zei ik opgewonden in mijn halsmicrofoon, ‘de opening in het luik hier is klem komen te zitten. Je kunt hier naar binnen.’

‘Dat kan moeilijk worden,’ zei hij en toen ik opkeek zag ik dat twee drones na een reeks doffe klappen van Mizzy’s flank weggevlogen waren en nu vlak bij Abrahams positie in de lucht hingen.

‘Sparks,’ fluisterde ik. Ik bracht mijn geweer in de aanslag en haalde de machines met een paar schoten neer. We hadden kogels meegenomen die alle elektronica die ze maar raakten onmiddellijk liet doorbranden. Ik wist niet hoe die dingen werkten, maar ze hadden een hoop geld gekost – zo’n beetje alles wat we maar bij elkaar hadden kunnen schrapen eigenlijk, inclusief de

helikopter waarin Cody en Abraham uit Newcago waren ontsnapt. Die was toch veel te opvallend geweest.

‘Bedankt voor de hulp,’ zei Abraham toen de drones neerstortten.

Onder me hoorde ik tandwielen over elkaar heen schrapen terwijl ze krampachtig hun best deden om weer in beweging te komen. Het luik schoof een paar centimeter verder dicht.

‘Het luik hier kan elk moment sluiten,’ zei ik. ‘Zorg dat je snel bent.’

‘Onopgemerkt is iets anders dan *rapide*, David,’ zei Abraham.

Snel keek ik even naar de opening. Newcago waren we kwijt; Prof had de stad aangevallen en al onze onderduikadressen leeggeroofd. We waren er nog maar net op tijd in geslaagd om Edmund – een andere Epic die aan onze kant stond – daar weg te krijgen en een veilig onderkomen voor hem te vinden.

De bevolking van Newcago was doodsbang, en in Babilar was de toestand niet veel beter. Er heerste armoede. Regalia’s vroegere handlangers waren overgelopen naar Prof en hielden nu de bevolking onder de duim.

Als deze beroving mislukte waren we bankroet. Dan moesten we in een afgelegen oord proberen onze organisatie weer op te bouwen, en daar zouden we zeker wel een jaar mee bezig zijn, zodat Prof al die tijd ongehinderd kon plunderen en vernielen. Ik wist niet goed wat hij in zijn schild voerde, maar zijn overhaaste vertrek uit Babilar leek te wijzen op een plan of complot. Het karakter van Jonathan Phaedrus moest inmiddels wel volkomen verteerd zijn door zijn eigen vermogens, en met de macht over een enkele stad zou hij zich niet tevredenstellen. Hij had ambities.

Hij zou weleens de allergevaarlijkste Epic ooit kunnen zijn. Ik voelde een steek in mijn maag bij die gedachte. Nog meer vertraging viel niet te rechtvaardigen.

‘Cody,’ zei ik. ‘Zie jij Abraham? Kun jij hem dekkingsvuur geven?’

‘Moment,’ zei hij. ‘Ja, hebbes.’

‘Mooi,’ zei ik. ‘Want ik ga erop af. Jij hebt nu de leiding.’

2

Ik liet me langs een touw omlaagglijden en hoorde dode bladeren ritselen toen mijn voeten de bosgrond raakten. Voor me zette het luik zich nu eindelijk weer in beweging. Ik slaakte een kreet, rende naar de opening toe, sprong erin en gleeed langs een schuine helling omlaag terwijl het luik met een luid geratel dichtschoof.

Ik was binnen. En waarschijnlijk zat ik nu ook in de val.

Dus... jippie?

Zwakke noodverlichting langs de wanden onthulde een schuin omlaag lopende tunnel met een rond dak dat me deed denken aan het keelgat van een reus. De helling was niet erg steil en dus krabbelde ik op en schuifelde met mijn geweer in de aanslag centimeter voor centimeter naar beneden. De radio op mijn heup zette ik op een andere frequentie, zodat ik niet werd afgeleid. Dat was de afgesproken procedure voor iedereen die erin slaagde de Knighthawk Foundry binnen te dringen. De anderen wisten hoe ze me moesten bereiken.

Het licht was nu zo zwak dat ik mijn telefoon wilde aanzetten – die was ook als zaklantaarn te gebruiken – maar ik hield mezelf in bedwang. Wie weet wat voor achterdeurtjes de Knighthawk Foundry in het toestel had ingebouwd? Wie wist eigenlijk wat die dingen allemaal konden? Ze moesten wel een soort Epische technologie bevatten. Telefoons die onder alle omstandigheden werkten en niet afgetapt konden worden? Ik was opgegroeid in de stalen holen onder Newcago, maar zelfs ik besepte wel hoe onwaarschijnlijk dat was.

Ik stond inmiddels onder aan de helling en schakelde de nachtzichtkijker van mijn telescoopvizier in. Sparks, wat was dit

toch een gaaf geweer. De stille gang strekte zich voor me uit, niets dan glad metaal van vloer tot dak. Het ding was zo lang dat het ongetwijfeld onder de muren van de Foundry door liep en uitkwam op het terrein zelf. Het was een in- en uitgangstunnel.

Op clandestiene foto's uit de Foundry waren werktafels te zien waarop allerlei motivatoren en apparaten rondslingerden. Daarom hadden we besloten om deze 'all-in'-inbraak te plegen: gewoon alles meegrissen wat we maar vinden konden, er als een haas vandoor gaan en dan achteraf maar zien of er iets nuttigs bij zat.

Het was allemaal apparatuur die werkte met behulp van dode Epics. Zelfs toen ik nog niet wist dat Prof over speciale gaven beschikte, had ik eigenlijk al in de gaten moeten hebben hoe afhankelijk we van de Epics waren.

Ik had altijd gedroomd dat de Wrekers een groep zuiver menselijke vrijheidsstrijders waren – gewone mensen die het opnemen tegen een buitengewone vijand. Maar zo werkte het nou eenmaal niet, hè? Perseus had zijn magische paard gehad, Aladin zijn wonderlamp en koning David uit het Oude Testament de zegen van Jehova. Wil je het opnemen tegen een god? Dan kun je er maar beter voor zorgen dat er ook een aan jouw kant staat.

In ons geval hadden we stukjes van de goden afgesneden en in doosjes gestopt, om zo de kracht die ze bevatten voor onszelf te kunnen gebruiken. Veel van dat spul kwam hiervandaan: uit de Knighthawk Foundry, de geheimzinnige leverancier van tot wapens gemaakte Epische lijken.

Ik hoorde iets kraken in mijn koptelefoon en sprong op.

'David?' Megans stem, aangesloten op de privéverbinding. 'Wat doe je?'

Ik kromp in elkaar. 'Ik zag een tunnel in het bos waar drones uit kwamen en ben naar binnen geslopen,' fluisterde ik.

Het bleef even stil aan de lijn, en toen hoorde ik 'Slontze'.

'Wat? Omdat het roekeloos is?'

‘Sparks, nee. Omdat je mij niet hebt meegenomen.’

Niet ver van haar vandaan klonk een luide knal.

‘Zo te horen heb je anders een hoop lol,’ zei ik. Ik bleef doorlopen, met mijn geweer in de aanslag en mijn blik strak naar voren gericht, terwijl ik goed om me heen keek of ik drones zag.

‘Ja, tuurlijk,’ zei Megan. ‘Miniraketten opvangen met mijn gezicht. Leuk, hoor.’

Ik glimlachte. Dat gebeurde wel vaker als ik haar stem hoorde. God, ik werd liever uitgekafferd door Megan dan dat ik van iemand anders een compliment kreeg. En bovendien, uit het feit dat ze met me praatte, bleek wel dat ze niet echt miniraketten had opgevangen met haar gezicht. Ze was onsterfelijk, en in haar geval hield dat in dat ze na haar dood snel weer tot leven kwam – maar verder was ze net zo broos en kwetsbaar als wie dan ook. En vanwege de recente gebeurtenissen probeerde ze haar speciale gaven zo min mogelijk te gebruiken.

Op dit moment ging ze voornamelijk op de ouderwetse manier te werk. Ze dook weg tussen de bomen, gooide handgranaten en loste zo nu en dan een schot terwijl Cody en Mizzy dekkingsvuur gaven. Ik stelde me voor hoe ze zachtjes lag te vloeken en zwetend op een langsschietende drone mikte. Ze kon heel goed mikken en haar gezicht...

...Eh, nee. Ik moest nu mijn hoofd erbij houden.

‘Ik hou ze hier wel bezig,’ zei Megan, ‘maar pas op, David. Je hebt geen echt infiltratiepak. Als die drones goed kijken, zien ze je infraroodbeeld.’

‘Groovy,’ fluisterde ik. Wat dat dan ook mocht betekenen.

Voor me werd het lichter in de tunnel en dus zette ik de nachtzichtkijker op het telescoopvizier uit en ging wat langzamer lopen. Ik sloop naar voren en bleef toen staan. De tunnel kwam uit op een grote witte gang die van links naar rechts liep: helverlicht, een tegelvloer en metalen wanden, en volkomen verlaten. Net een kantoor op het moment dat de winkel op de hoek gratis donuts uitdeelt.

Ik trok onze plattegronden, als je die zo kon noemen, uit mijn zak en keek erop. Veel had ik er niet aan, al leek een van de foto's die erbij zaten wel sterk op deze gang. Nou, op de een of andere manier moest ik nuttige apparatuur zien te vinden, die stelen en hier dan weer weg zien te komen.

Prof of Tia had vast een heel wat beter plan bedacht, maar zij waren er niet. Dus koos ik lukraak een richting en liep die kant op. Toen de gespannen stilte een paar minuten later werd verbroken door een donderend gerommel dat snel dichterbij kwam, was dat eigenlijk een opluchting.

Ik rende naar het gerommel toe; niet omdat ik zo graag wilde zien waar het vandaan kwam, maar omdat ik een eindje verderop een deur had opgemerkt. Het lukte me nog net op tijd om die open te trekken – gelukkig zat hij niet op slot – en een donkere kamer binnen te glippen. Met mijn rug tegen de deur hoorde ik een groepje drones langsscheren. Ik draaide me om en keek door het raampje in de deur hoe ze door de witte gang vlogen en met een scherpe bocht de gang naar het bos in schoten.

Ze hadden mijn infraroodbeeld niet opgemerkt. Ik schakelde over naar de open lijn en fluisterde: 'Er vliegen nog meer drones naar buiten door de gang waardoor ik binnen ben gekomen. Cody, status?'

'We hebben nog wel wat achter de hand,' zei Cody, 'maar het begint druk te worden. Abraham is erin geslaagd om door het dak naar binnen te komen. Zorg dat jullie allebei zoveel bij elkaar rapen als jullie maar kunnen en dan zo snel mogelijk weer terugkomen.'

'Roger,' zei Abraham over de lijn.

'Begrepen.' Ik keek de kamer rond die ik zojuist was binnengevlucht. Het was hier volkomen donker, maar te oordelen naar de steriele lucht was het een soort laboratorium. Ik schakelde de nachtzichtkijker op mijn telescoopvizier in en keek snel even om me heen.

Ik stond midden tussen de lijken.